SODBA SODIŠČA (drugi senat)

z dne 6. novembra 2008 *

V zadevi C-381/07,

katere predmet je predlog za sprejetje predhodne odločbe na podlagi člena 234 ES, ki ga je vložilo Conseil d'État (Francija) z odločbo z dne 4. junija 2007, ki je prispela na Sodišče 8. avgusta 2007, v postopku

Association nationale pour la protection des eaux et rivières – TOS

proti

Ministère de l'Écologie, du Développement et de l'Aménagement durables,

SODIŠČE (drugi senat),

v sestavi C. W. A. Timmermans, predsednik senata, J.-C. Bonichot, J. Makarczyk, P. Kūris (poročevalec) in L. Bay Larsen, sodniki,

generalni pravobranilec: J. Mazák,
sodni tajnik: B. Fülöp, administrator,

* Jezik postopka: francoščina.

na podlagi pisnega postopka in obravnave z dne 26. junija 2008,

ob upoštevanju stališč, ki so jih predložili:

– za Association nationale za la protection des eaux in rivières – TOS P. Jeanson, podpredsednik tega združenja,

– za francosko vlado G. de Bergues in A.-L. During, zastopnika,

– za italijansko vlado I. M. Braguglia, zastopnik, skupaj s P. Gentilijem, avvocato dello Stato,

– za nizozemsko vlado M. de Grave, zastopnik,

– za Komisijo Evropskih skupnosti S. Pardo Quintillán in J.-B. Laignelot, zastopnika,

na podlagi sklepa, sprejetega po opredelitvi generalnega pravobranilca, da bo v zadevi razsojeno brez sklepnih predlogov,

izreka naslednjo

Sodbo

1 Predlog za sprejetje predhodne odločbe se nanaša na razlago člena 6 Direktive 2006/11/ES Evropskega parlamenta in Sveta z dne 15. februarja 2006 o onesnaževanju pri odvajanju nekaterih nevarnih snovi v vodno okolje Skupnosti (UL L 64, str. 52).

2 Ta predlog je vložilo Conseil d'État v okviru tožb zaradi zlorabe pooblastil, ki jih je vložilo Association nationale pour la protection des eaux et rivières – TOS – s katerimi je to predlagalo razglasitev ničnosti zlasti dekreta št. 2006-881 z dne 17. julija 2006 o spremembi dekreta št. 93-743 z dne 29. marca 1993 o nomenklaturi dejavnosti, za katere je treba pridobiti dovoljenje ali jih priglasiti na podlagi člena 10 zakona št. 92-3 z dne 3. januarja 1992 o vodah, dekreta št. 94-354 z dne 29. aprila 1994 o razdelitvi vodotokov na območja (JORF z dne 18. julija 2006, str. 10786,) in dekreta št. 2006-942 z dne 27. julija 2006 o spremembi nomenklature razvrščenih obratov naprav (JORF z dne 29. julija 2006, str. 11336).

Pravni okvir

Skupnostna ureditev

3 V uvodnih izjavah od 6 do 8 Direktive 2006/11, ki se v skladu z njenim členom 1(a) uporablja med drugim za celinske površinske vode, oziroma na podlagi njenega člena 2(a) za „vse stoječe ali tekoče sladke površinske vode na ozemlju ene ali več držav članic“, je navedeno:

„(6) Za zagotovitev učinkovitega varstva vodnega okolja Skupnosti je treba izdelati prvi seznam, imenovan Seznam I, nekaterih snovi, izbranih predvsem na podlagi njihove strupenosti, obstojnosti in bioakumulacije, razen snovi, ki so biološko neškodljive ali se zelo hitro pretvorijo v biološko neškodljive snovi, ter drugi seznam, imenovan Seznam II, ki vsebuje snovi s škodljivim učinkom na vodno

okolje, ki pa je lahko omejen na določeno področje in je odvisen od značilnosti in lokacije vode, v katero se takšne snovi odvajajo. Za vsak izpust teh snovi naj bi bilo potrebno predhodno dovoljenje, ki določa emisijske standarde.

(7) Onesnaževanje zaradi odvajanja različnih nevarnih snovi je treba črtati [odpraviti][…]

(8) Treba je zmanjšati onesnaževanje voda s snovmi iz Seznama II. Države članice v ta namen sprejmejo programe, ki vključujejo okoljske standarde kakovosti za vodo, določene skladno z obstoječimi direktivami Sveta. Emisijski standardi, ki se uporabljajo za takšne snovi, se izračunavajo na podlagi teh standardov okoljske kakovosti.“

4 Člen 3 Direktive 2006/11 določa:

„Države članice storijo vse potrebno, da odpravijo onesnaževanje voda iz člena 1 z nevarnimi snovmi iz družin in skupin snovi iz Seznama I Priloge I, v nadaljnjem besedilu ‚snovi iz Seznama I‘, ter da zmanjšajo onesnaževanje omenjenih voda z nevarnimi snovmi iz družin in skupin snovi iz Seznama II Priloge I, v nadaljnjem besedilu ‚snovi iz Seznama II‘, v skladu s to direktivo.“

5 Člen 6 Direktive 2006/11, katerega besedilo je enako členu 7 Direktive Sveta 76/464/EGS z dne 4. maja 1976 o onesnaževanju pri odvajanju nekaterih nevarnih snovi v vodno okolje Skupnosti (UL L 129, str. 23), ki je bila razveljavljena z Direktivo 2006/11, določa:

„1. Da bi se zmanjšalo onesnaževanje voda iz člena 1 s snovmi iz Seznama II, države članice sprejmejo programe, pri izvajanju katerih uporabljajo zlasti metode iz odstavkov 2 in 3.

2. Za vse izpuste, ki verjetno vsebujejo katero koli od snovi iz Seznama II, v vode iz člena 1, je potrebno predhodno dovoljenje pristojnega organa zadevne države članice, v katerem so določeni emisijski standardi. Ti standardi temeljijo na standardih okoljske kakovosti, ki se določijo v skladu z odstavkom 3.

3. Programi iz odstavka 1 vključujejo standarde okoljske kakovosti za vode, ki se določijo v skladu z obstoječimi direktivami Sveta.

[…]“

6 Seznam II družin in skupin snovi iz priloge I k Direktivi 2006/11, ki je naveden v členih 3 in 6 te direktive, se v točki 8 sklicuje na snovi, ki neugodno vplivajo na kisikove razmere, zlasti amoniak in nitrite.

7 Člen 11 Direktive Evropskega parlamenta in Sveta 2000/60/ES z dne 23. oktobra 2000 o določitvi okvira za ukrepe Skupnosti na področju vodne politike (UL L 327, str. 1, v nadaljevanju: okvirna direktiva o vodah), ki je bila sprejeta pred Direktivo 2006/11, vendar bodo njene določbe v skladu s členom 22(2) okvirne direktive o vodah nadomestile določbe zadnjenavedene direktive 22. decembra 2013, določa:

„1. Vsaka država članica zagotovi za vsako vodno območje ali del mednarodnega vodnega območja na njenem ozemlju uvedbo programa ukrepov, ob upoštevanju rezultatov analiz, ki jih predpisuje člen 5, da se dosežejo cilji, določeni po členu 4 […]

2. Vsak program ukrepov vključuje ‚osnovne ukrepe' iz odstavka 3 in, če je potrebno, ‚dopolnilne ukrepe'.

3. ‚Osnovni ukrepi' so najmanjše zahteve, ki jih je treba izpolniti, in jih sestavljajo:

[…]

(g) za točkovne vire odvajanja, ki lahko povzročijo onesnaženje, zahteva za predhodno ureditev, na primer prepoved vnašanja onesnaževal v vodo ali zahteva za predhodno dovoljenje ali registracijo na podlagi splošnih zavezujočih pravil, ki določajo nadzor nad emisijami za ta onesnaževala, skupaj z nadzorom v skladu s členoma 10 in 16. […]

[…]“

8 Člen 22(3)(b) okvirne direktive o vodah vsebuje prehodno določbo, v kateri je navedeno:

„države članice lahko za namene člena 7 Direktive 76/464/EGS uporabijo načela, določena v tej direktivi za ugotavljanje problemov onesnaževanja in snovi, ki ga povzročajo, določitev standardov kakovosti in sprejemanje ukrepov.“

Nacionalna ureditev

9 Namen določb zakonika o okolju, ki se pod naslovom „Vode in vodno okolje“ nanašajo na dovoljenje ali priglasitev v zvezi z obrati, strukturami, deli in dejavnostmi, je v skladu s členom L. 211-1 tega zakonika omogočiti uravnovešeno in trajno upravljanje virov voda za zagotavljanje varovanja voda in boja proti vsem vrstam onesnaženosti. Člen L. 211-2 zakonika o okolju določa zlasti, da splošna pravila o ohranjanju kakovosti in razdelitvi površinskih vodotokov določi Conseil d’État z dekretom. V skladu s tem členom ta splošna pravila določajo predvsem standarde kakovosti in ukrepe, potrebne za obnavljanje in ohranjevanje te kakovosti, pogoje, pod katerimi se lahko prepovejo ali uredijo razlitja, odtekanja, izpusti ter neposredna in posredna odlaganja snovi, in splošneje vsa ravnanja, ki lahko spremenijo kakovost voda in vodno okolje, ter pogoje, v katerih je mogoče določiti ukrepe, potrebe za ohranitev te kakovosti. Poleg teh splošnih pravil Conseil d’État na podlagi člena L. 211-3 istega zakonika z dekretom določi tudi nacionalne zahteve ali zahteve, ki veljajo za določeno območje.

10 Člen L. 214-1 zakonika o okolju določa:

„Za obrate, ki niso navedeni v nomenklaturi razvrščenih obratov, ter za dela in dejavnosti, ki jih katera koli fizična oseba ali pravna oseba javnega ali zasebnega prava opravlja v negospodinjske namene in vključujejo […] razlitja, odtekanja, izpuste ter neposredna in posredna dolgotrajna ali posamična odlaganja, tudi tista, ki ne onesnažujejo, veljajo določbe členov od L. 214-2 do L. 214-6.“

11 Člen L. 214-2, prvi pododstavek, zakonika o okolju določa:

„Obrati, dela in dejavnosti, navedeni v členu L. 214-1, so opredeljeni v nomenklaturi, ki se vzpostavi na podlagi dekreta Conseil d'État, izdanega po posvetovanju z nacionalnim odborom za vode, in je treba zanje pridobiti dovoljenje ali jih priglasiti glede na nevarnost, ki jo povzročajo, in resnost učinkov, ki jih lahko imajo na vodne vire in vodne ekosisteme, pri čemer je treba upoštevati zlasti cone in področja, določena za varovanje voda in vodnih okolij“.

12 Člen L. 214-3 zakonika o okolju določa:

„I. Za obrate, dela in dejavnosti, ki lahko povzročajo nevarnost za javno zdravje in varnost, škodijo nemotenemu pretoku voda, zmanjšajo vodne vire, znatno povečajo tveganje za poplave, resno škodijo kakovosti ali raznolikosti vodnega okolja, zlasti naseljenosti ribogojnic, je treba pridobiti dovoljenje upravnega organa.

[…]

II. Obrate, dela in dejavnosti, ki ne morejo povzročati take nevarnosti, vendar je treba v zvezi z njimi spoštovati določbe, določene v členih L. 211-2 in L. 211-3, je treba priglasiti.

Upravni organ lahko v roku, ki ga določi Conseil d'État, vloži ugovor zoper načrtovano dejavnost, če se izkaže, da ni združljiva z določbami glavnega načrta upravljanja voda ali načrta upravljanja voda ali če toliko negativno vpliva na interese, navedene v členu L. 211-1, da tega ni mogoče odpraviti z nobenim predpisom. Dela ni mogoče začeti pred iztekom tega roka.

Če se upoštevanje interesov, navedenih v členu L. 211-1, ne zagotovi z izvajanjem ukrepov, določenih na podlagi členov L. 211-2 in L. 211-3, lahko upravni organ z dekretom kadarkoli določi vse potrebne posebne ukrepe.

[…]"

13 Členi od R. 214-32 do R. 214-40 zakonika o okolju zajemajo vse določbe, ki se uporabljajo za dejavnosti, ki jih je treba priglasiti. V skladu s prvim od teh členov jih je treba priglasiti prefektu departmaja ali zadevnih departmajev, ki na podlagi člena R. 214-33 istega zakonika v roku petnajstih dni po prejemu priglasitve – kadar priglasitev ni popolna – na priglasitelja naslovi povratnico, na kateri so navedeni manjkajoči dokumenti ali informacije, ali – kadar je priglasitev popolna – potrdilo o prejemu priglasitve, v katerem je naveden bodisi datum, ko se lahko, če ne bo ugovora, začne načrtovana dejavnost, bodisi informacija, da ni ugovora, kar pomeni, da se ta

dejavnost lahko začne takoj. Ista določba določa, da je temu potrdilu o prejemu po potrebi priložen prepis veljavnih splošnih ukrepov. Rok, v katerem lahko prefekt ugovarja dejavnosti, ki jo je treba priglasiti, je določen v členu R. 214-35 navedenega zakonika, in sicer na dva meseca od prejema popolne priglasitve.

14 Zadevni obrati, strukture, dela ali dejavnosti morajo biti v skladu s členom R.214-38 zakonika o okolju nameščeni, izvedeni in uporabljeni v skladu s spisom o priglasitvi in po potrebi s posebnimi ukrepi, navedenimi v členih R. 214-35 in R. 214-39 tega zakonika. Zadnjenavedeni člen določa, da lahko spremembo ukrepov, ki veljajo za obrate, prefektu, ki odloča z dekretom, predlaga prijavitelj, lahko pa jo sprejme tudi prefekt na podlagi člena L. 214-33, II, tretji pododstavek, tega zakonika. Poleg tega člen R. 214-40 istega zakonika določa, da je treba o vsaki spremembi, ki jo priglasitelj predlaga za načrt, kot je bil priglašen, in ki lahko povzroči znatne spremembe elementov v prvotnem spisu o priglasitvi, preden se jo izvede, obvestiti prefekta, ki lahko zahteva novo priglasitev, za katero so potrebne enake formalnosti kot za prvotno priglasitev.

15 Z dekretom št. 2006-881, katerega razglasitev ničnosti se predlaga v obravnavani zadevi, je bila spremenjena nomenklatura, na katero se sklicuje člen L. 214-2(1) zakonika o okolju in ki je uvrščena v prilogo k členu R. 214-1 tega zakonika pod naslovom „Nomenklatura dejavnosti, za katere je treba pridobiti dovoljenje ali jih priglasiti na podlagi členov od L. 214-1 do L. 214-3 zakonika o okolju“. V skladu s poglavjem 3.2.7.0 te nomenklature, kot je bila spremenjena, je za sladkovodne ribogojnice (v nadaljevanju: ribogojnice) ob upoštevanju vodne politike odslej potreben postopek priglasitve, medtem ko je bilo prej zanje treba pridobiti dovoljenje ali jih priglasiti glede na to, ali je bila v zvezi z njimi opravljena študija ali izdana izjava o učinku.

16 Poleg tega v skladu s členom L. 511-1 zakonika o okolju za obrate, ki lahko pomenijo tveganje ali nevarnost med drugim za javno zdravje in varnost, kmetijstvo in varstvo narave in okolja, veljajo določbe tega zakonika v zvezi z obrati, razvrščenimi za varstvo okolja. Ti obrati so v skladu s členom L. 511-2 tega zakonika opredeljeni v nomenklaturi razvrščenih obratov, za katere je treba pridobiti dovoljenje prefekta ali jih prijaviti, glede na resnost tveganja ali nevarnosti, ki ju lahko prestavlja njihovo obratovanje.

17 Ta nomenklatura je bila spremenjena z dekretom št. 2006-942, katerega razglasitev ničnosti se prav tako predlaga v obravnavani zadevi. Iz tega izhaja, da je treba odslej v skladu s politiko obratov, razvrščenih za varstvo okolja, za ribogojnice pridobiti dovoljenje, le kadar je njihova letna proizvodna sposobnost višja od 20 ton.

Spor o glavni stvari in vprašanje za predhodno odločanje

18 Association nationale pour la protection des eaux et rivières – TOS v utemeljitev svojih tožb za razglasitev ničnosti dekretov št. 2006-881 in 2006-942 pred Conseil d'État zatrjuje, da so bile z njima kršene določbe člena 6 Direktive 2006/11.

19 Predložitveno sodišče v predložitveni odločbi najprej poudarja, da izpusti iz ribogojnic vsebujejo amoniak in nitrite, ki so snovi iz seznama II, in da člen 6 Direktive 2006/11 določa, da je treba za izpuste, ki lahko vsebujejo take snovi, pridobiti predhodno dovoljenje, ki določa emisijske standarde, nato pa ugotavlja, da razen za ribogojnice, katerih letna proizvodna sposobnost je višja od 20 ton in za katere je treba pridobiti

dovoljenje na podlagi zakonodaje v zvezi z obrati, razvrščenimi za varstvo okolja, za ribogojnice sicer velja le sistem priglasitev.

20 Vendar predložitveno sodišče trdi, da ta sistem glede na to, da se ribogojnice obravnavajo kot obrati z nizko stopnjo onesnaževanja, temelji na cilju poenostavitve upravnih postopkov in boljše razporeditve nadzora. Navaja, da lahko prefekt v okviru tega sistema vloži ugovor zoper začetek del, ki jih ni mogoče začeti, dokler se ne izteče rok dveh mesecev, kadar ga ne vloži, pa lahko določi tehnične zahteve, ki omogočajo varstvo interesov, navedenih v členu L. 211-1 zakonika o okolju, zlasti s tem, da določi mejne vrednosti emisij onesnaževalnih proizvodov. Meni, da je v teh okoliščinah res težko odgovoriti na vprašanje, ali je člen 6 Direktive 2006/11 mogoče razlagati tako, da državam članicam omogoča uvedbo takega sistema.

21 Conseil d'État je tako prekinilo odločanje o zahtevkih iz ničnostne tožbe, vložene zoper dekret št. 2006-881, v delu, v katerem določa, da je treba za ribogojnice na podlagi vodne politike uvesti sistem priglasitev, ter o ničnostni tožbi zoper dekret št. 2006/942, in Sodišču v predhodno odločanje predložilo to vprašanje:

„Ali je mogoče člen 6 Direktive 2006/11/ES […] razlagati tako, da državam članicam omogoča, da po tem, ko na podlagi tega člena sprejmejo programe za zmanjšanje onesnaženosti voda, ki vključujejo standarde okoljske kakovosti, za določene obrate, za katere velja, da manj onesnažujejo okolje, uvedejo sistem priglasitve, ki vsebuje sklicevanje na te standarde, in upravnemu organu podelijo pristojnost, da ne dovoli začetka obratovanja ali da določi mejne vrednosti izpustov za zadevni obrat[?]“

Vprašanje za predhodno odločanje

22 Prvič, pri odgovoru na postavljeno vprašanje je treba poudariti, da Direktiva 2006/11 za začetek dejavnosti, pri kateri bi se lahko v vodno okolje razlile nevarne snovi, ne določa posebnega sistema dovoljenj ali priglasitev glede na značilnosti navedenih dejavnosti. Nasprotno, kot izhaja zlasti iz njenih uvodnih izjav od 6 do 8 ter njenega člena 3, je njen namen odpraviti onesnaževanje voda, ki spadajo v njeno področje uporabe, s snovmi iz seznama I, in zmanjšati onesnaževanje teh voda s snovmi iz seznama II, kot so amoniak in nitriti. Cilj Direktive 2006/11 torej ni, da državam članicam naloži sprejetje ukrepov, ki se uporabljajo posebej za določene dejavnosti ali obrate kot take, ampak da jim naloži sprejetje ukrepov, ki so ustrezni za odstranjevanje ali zmanjšanje onesnaževanja voda zaradi izpustov, ki bi lahko vsebovali nevarne snovi, glede na značilnosti teh snovi.

23 Tako člen 6 Direktive 2006/11 za zmanjšanje onesnaževanja voda s snovmi iz seznama II med drugim določa, da države članice sprejmejo programe, ki vključujejo standarde okoljske kakovosti za vode, ki se določijo v skladu z obstoječimi direktivami Sveta. Člen 6(2) za izvajanje teh programov določa, da je za vse izpuste v vode iz člena 1 te direktive, ki verjetno vsebujejo katero od teh snovi, potrebno predhodno dovoljenje pristojnega organa zadevne države članice, v katerem so določeni emisijski standardi, ki temeljijo na standardih okoljske kakovosti.

24 Drugič, poudariti je treba, da Direktiva 2006/11 ne določa nobene izjeme od pravila iz njenega člena 6(2). Tako ta določba iz razlogov, navedenih v točki 22 obravnavane zadeve, ne uvaja razlik glede na značilnosti obratov, iz katerih izhajajo izpusti, in zlasti glede na to, ali za te obrate velja, da onesnažujejo bolj ali manj. V njej ni razlik niti glede

na obseg teh izpustov. Za sistem priglasitev, kot je opisan v vprašanju, ki ga je postavilo predložitveno sodišče, tako ni mogoče šteti, da je v skladu s členom 6 Direktive 2006/11 dovoljen, le če določa, da morajo pristojni upravni organi za vsak izpust sprejeti odločbo, za katero je mogoče šteti, da pomeni predhodno dovoljenje v smislu tega člena.

25 Ne le, da mora biti dovoljenje iz člena 6(2) Direktive 2006/11 izdano pred izpusti, ki bi lahko vsebovali nevarne snovi iz seznama II, ampak mora podrobneje določati emisijske standarde, ki se izračunavajo na podlagi standardov okoljske kakovosti, ki so v skladu z odstavkoma 1 in 3 tega člena določeni s programom države članice. Vendar je Sodišče že večkrat odločilo, da iz člena 7(2) Direktive 76/464, katerega besedilo je enako besedilu člena 6(2) Direktive 2006/11, izhaja, da mora dovoljenje za posamezne dovoljene izpuste vsebovati emisijske standarde, izračunane na podlagi ciljev kakovosti, ki so predhodno določeni v programu v smislu njenega člena 7(1) za varovanje obravnavanih stoječih in tekočih voda (glej zlasti sodbo z dne 2. junija 2005 v zadevi Komisija proti Irski, C-282/02, ZOdl., str. I-4653, točka 68 in navedena sodna praksa). Sodišče je v zvezi s členom 7(2) tudi podrobneje določilo, da se cilji kakovosti, določeni v takem programu, na podlagi analize voda, v katere se take snovi odvajajo, uporabljajo kot oporna točka za izračunavanje emisijskih standardov, določenih v predhodnem dovoljenju (glej sodbo z dne 25. maja 2000 v zadevi Komisija proti Grčiji, C-384/97, Recueil, str. I-3823, točka 41).

26 Iz tega izhaja, da predhodno dovoljenje v smislu člena 6(2) Direktive 2006/11 pomeni, da se vsi predlogi v zvezi s tem preučijo v posameznem primeru, pri čemer preizkusa ni mogoče opraviti s konkludentnimi dejanji (glej, zlasti v zvezi s členom 7 Direktive 76/464, sodbo z dne 14. junija 2001 v zadevi Komisija proti Belgiji, C-230/00, Recueil, str. I-4591, točka 16).

27 Na eni strani je namreč predhodni posebni preizkus vsakega načrtovanega izpusta, ki lahko vsebuje snovi iz seznama II, potreben za izvajanje programov za zmanjšanje onesnaženja voda, ki so jih države članice sprejele v skladu s členom 6(1) Direktive 2006/11, na podlagi katerega je pridobitev predhodnega dovoljenja za vse take vrste izpustov ena od metod izvajanja teh programov. Tak preizkus je potreben tudi zato, da se za vsak dovoljen izpust določijo emisijski standardi, ki se opredelijo glede na standarde okoljske kakovosti, zajete v teh programih, in katerih namen je zmanjšanje izpustov, ki vsebujejo eno ali več snovi iz seznama II. Za ta preizkus se poleg tega zahteva presoja konkretnega stanja voda, v katere se takšne snovi odvajajo, ki jo je treba upoštevati pri določitvi emisijskih standardov. Na drugi strani konkludentno dovoljenje ni združljivo z zahtevo, da se v predhodnem dovoljenju natančno določijo emisijski standardi, opredeljeni na podlagi zgoraj opisanega postopka.

28 Ob upoštevanju teh ugotovitev sistem priglasitev, kot je ta v postopku v glavni stvari, ki vsebuje sklicevanje na standarde okoljske kakovosti, vključene v programe za zmanjšanje onesnaževanja voda, in upravnemu organu podeljuje pristojnost, da ne dovoli začetka obratovanja ali da določi mejne vrednosti izpustov za zadevni obrat, ne izpolnjuje zgoraj navedenih zahtev iz člena 6 Direktive 2006/11, ker ne zagotavlja, da so za vse izpuste, ki lahko vsebujejo snovi iz seznama II, opravljeni posebni preizkusi, na podlagi katerih se določijo emisijski standardi, ki veljajo posebej zanje in so opredeljeni glede na veljavne standarde okoljske kakovosti in konkretno stanja prizadetih voda. Tak sistem torej ne zahteva, da pristojni upravni organ sprejme odločbo, za katero bi bilo mogoče šteti, da pomeni predhodno dovoljenje v smislu člena 6(2) Direktive 2006/11.

29 Poleg tega niti splošna pravila o ohranjanju kakovosti površinske vode in nacionalne določbe ali določbe, ki veljajo za določeno območje, kot so določene v členih L. 211-2 in L. 211-3 zakonika o okolju, in kot so določbe, ki veljajo za ribogojnice, določene

z odlokom, ki je bil glede na navedbe, podane na obravnavi, sprejet 1. aprila 2008, čeprav vključujejo sankcije, niti posredovanje prepisa veljavnih splošnih določb, kot so določbe iz člena R. 214-33 istega zakonika, priglasitelju ne morejo nadomestiti tega, da niso določeni emisijski standardi, ki bi veljali za posamezen izpust in ki bi bili opredeljeni glede na veljavne standarde okoljske kakovosti in konkretno stanje prizadetih voda.

30 Tako sistem priglasitev, kot je ta v postopku v glavni stvari, v nasprotju s trditvami francoske vlade ne zajema določb, na podlagi katerih bi ga bilo mogoče v praksi izenačiti s poenostavljenim sistemom dovoljenj, ki izpolnjuje zahteve iz člena 6 Direktive 2006/11.

31 Iz navedenega izhaja, da v nasprotju s tem, kar francoska, italijanska in nizozemska vlada zatrjujejo v svojih pisnih ali ustnih stališčih, sistema priglasitev, ki vključuje pravico do ugovora, čeprav tako kot ta v postopku v glavni stvari temelji na cilju poenostavitve upravnih postopkov in izboljšanja porazdelitve nadzora, ni mogoče šteti za enakega, kot je sistem predhodnih dovoljenj, določen v členu 6 Direktive 2006/11.

32 Te ugotovitve ne more omajati trditev v zvezi z okvirno direktivo o vodni politiki, ki jo je na obravnavi podala nizozemska vlada in ki jo je podprla francoska vlada.

33 Ni sporno, da lahko države članice že na podlagi prehodne določbe iz člena 22(3)(b) okvirne direktive o vodni politiki za namene člena 6 Direktive 2006/11 uporabljajo „načela, določena v [okvirni direktivi o vodni politiki] za ugotavljanje problemov onesnaževanja in snovi, ki ga povzročajo, določitev standardov kakovosti in sprejemanje ukrepov“. Podrobneje, kot je na obravnavi navedla Komisija Evropskih skupnosti, člen 11(3)(g) okvirne direktive o vodah omogoča, da se za vire odvajanja, ki lahko povzročijo onesnaženje, med drugim sprejme sistem prijav in ne zahteva nujno sistema predhodnih dovoljenj.

34 Vendar je ta sistem prijav mogoče, čeprav prehodno, razumeti zgolj v povezavi z izvajanjem okvirne direktive o vodah. Navedenega sistema prijav torej ni mogoče uporabljati neodvisno od ukrepov, določenih v tej direktivi – pri čemer niti iz predložitvene odločbe niti iz stališč francoske vlade ne izhaja, da bi v kontekstu postopka v glavni stvari obstajali taki ukrepi – in je zanj potrebna, kot izhaja iz člena 11 te direktive, predhodna opredelitev vodnih območij, s tem da se za vsakega od njih opravijo analize in se uvede program ukrepov, ob upoštevanju rezultatov teh analiz in opredelitev nadzora nad emisijami za zadevna onesnaževala.

35 Na podlagi navedenega je treba na predloženo vprašanje odgovoriti, da člena 6 Direktive 2006/11/ES ni mogoče razlagati tako, da državam članicam omogoča, da po tem, ko na podlagi tega člena sprejmejo programe za zmanjšanje onesnaženosti voda, ki vključujejo standarde okoljske kakovosti, za določene obrate, za katere velja, da manj onesnažujejo okolje, uvedejo sistem priglasitve, ki vsebuje sklicevanje na te standarde, in upravnemu organu podelijo pristojnost, da ne dovoli začetka obratovanja ali da določi mejne vrednosti izpustov za zadevni obrat.

Stroški

36 Ker je ta postopek za stranki v postopku v glavni stvari ena od stopenj v postopku pred predložitvenim sodiščem, to odloči o stroških. Stroški, priglašeni za predložitev stališč Sodišču, ki niso stroški omenjenih strank, se ne povrnejo.

Iz teh razlogov je Sodišče (drugi senat) razsodilo:

Člena 6 Direktive 2006/11/ES Evropskega parlamenta in Sveta z dne 15. februarja 2006 o onesnaževanju pri odvajanju nekaterih nevarnih snovi v vodno okolje Skupnosti ni mogoče razlagati tako, da državam članicam omogoča, da po tem, ko na podlagi tega člena sprejmejo programe za zmanjšanje onesnaženosti voda, ki vključujejo standarde okoljske kakovosti, za določene obrate, za katere velja, da manj onesnažujejo okolje, uvedejo sistem priglasitve, ki vsebuje sklicevanje na te standarde, in upravnemu organu podelijo pristojnost, da ne dovoli začetka obratovanja ali da določi mejne vrednosti izpustov za zadevni obrat.

Podpisi